

Červená karkulka

Karel Jaromír Erben

Bylo jedno malé, hezké děvčátko, a to měl rád snad každý, kdo se na ně podíval. Ale nejradši děvčátko měla její stará babička, která nevěděla, čím by svou malou vnučku víc a víc potěšila. Jednou jí ušila čepeček z červeného sametu, kterému se říká karkulka. Ten dívence tolik slušel, že nechtěla jiný na hlavě nosit, proto jí všichni začali říkat Červená karkulka.

Jednoho dne zrána maminka děvčátku povídá: „Tady máš v košíčku koláč a lahev vína, dones vše babičce, je nemocná a slabá, ať se trochu posilní. Ale jdi pěkně po cestičce přímo k babičce, nedívej se po všech koutech, ať k ní brzy dorazíš. A nezapomeň pěkně pozdravit, hned jak vstoupíš do světničky. Dávej pozor, abys nezabloudila nebo neupadla a nerozbila lahev. Potom by nemocná babička neměla nic.“

Při tom kázání dcerce podávala košík přikrytý bílým plátýnkem.

„Však já to dobře obstarám,“ usmálo se děvčátko a vyrazilo za chorou babičkou.

Babička bydlela na samotě u lesa, půl hodiny cesty od vsi. Jakmile

Červená karkulka vstoupila do lesa, hned potkala vlka, ale netušila, že je to zlé zvíře, proto se ho pranic nebála.

„Pozdrav pánbůh!“ pozdravil vlk.

„Děkuji,“ odpovědělo způsobně děvčátko.

„Kam tak brzo jdeš, Červená karkulko?“

„K babičce, co bydlí za lesem.“

„Copak neseš v košíku pod plátýnkem?“ chtěl vědět vlk.

„Koláč, co jsme včera s maminkou upekly, a víno. Nesu vše babičce, je stará a slabá, tak aby se posilnila. Určitě ráda něco dobrého sní.“

„Kde bydlí tvoje babička?“ vyzvídal dál lstivý vlk.

